

ната публика съ удивление гледаше този дребенъ и слабъ човѣкъ, който е ималъ, обаче, такъвъ предприемчивъ, решителенъ и геройски духъ*.

Освенъ горнитѣ лица отъ Извънредния сждъ сж били още осждени по на 15 годишно заточение въ островъ Кипъръ и следнитѣ бунтовници: Петю Буюклиевъ отъ Севлиево, Маринъ Сяровъ¹⁾ Драгви Стойчевъ, Петко Щърбановъ, Аврамъ Драгновъ, Вълко Йонковъ и Нанко Пачникъ отъ Ново-село; свещеникъ Атавасъ отъ Гжбени и Христо Топузановъ, Д. Денчевъ и Христо Партиновъ отъ Габрово — габровци взели участие при боеветѣ въ Ново-село.

Осжденитѣ на смъртъ Ст. Пешевъ и Йонко Карагйозовъ, безъ да знаятъ присждитѣ си, на 24 юний били изпратени въ Севлиево за сбесване, а осжденитѣ на заточение, следъ като били разкарвани цѣль день изъ търновскитѣ улици съ свързани ржце и присжди на гърди, на 20 ид, м. преаъ Русе. Варна и Цариградъ били изпратени ва въ кипърската крепостъ, отъ гдето следъ Освобождението всички севлиевци и новселци, кой по-зле, кой по-добре, сж се завърнали живи по домоветѣ си.

Осжденитѣ на смъртъ въ Търново Стефанъ Пешевъ и Йонко Карагйозовъ, които на 24 юний сж били изпратени подъ силна охрана въ Севлиево, следъ като преспали само една нощъ въ Конашкия затворъ, на другия день, рано зравъта, сж били обесени на градския площадъ, близо до мѣстото, гдето днесъ се издига паметника

Двамата бунтовници сж били обесени на една обща бесилка, като по рано е билъ обесенъ Ст. Пешевъ, а само нѣколко минути следъ него — и Йонко Карагйозовъ.

Отъ Конака до бесилката Пешевъ е билъ сравнително спокоенъ, твърдъ и не е далъ никакъвъ признакъ на разочарование отъ своята революционна дейность, а Карагйозовъ, напротивъ, е билъ напълно сломенъ духомъ и се е качилъ на бесилката едва живъ. Една отъ причинитѣ за това крушение на последния, ще е била, между другото, и безпредѣлната му тжга и скръбъ по млада жена и дете, съ които е трѣбвало тъй скоро и навѣки да се раздѣли.

Пешевъ и Карагйозовъ, преди да се качатъ на бесилката, сж били изповѣдани отъ Попъ Ивана.

По случай последната нощъ на Пешева и Карагйозова въ ватвора и обесването имъ, ето що намираме, отбелязано въ „Запискитѣ по Априлското въстание“ на З. Стояновъ, томъ III, стр. 165 — 173, който по това време се е намиралъ въ севлиевския затворъ.

¹⁾ Маринъ Сяровъ е билъ осжденъ на смъртъ, но по погрѣшка необесенъ своевременно и сетне, заедно съ осжденитѣ на заточение, изпратенъ на заточение.